

Nicolae VASILE

Apare iubirea!...

Fără o coastă, dar c-o nevastă,
cu Dumnezeu deasupra noastră,
pornit-am voioși spre infinit,
să vedem ce-i de găsit!...

Să nu se simtă inferioară,
cu bărbatul voindu-se egală,
rândul femeii a venit cumva,
să-I ceară Domnului ceva.

Doamne, cred că-ar fi bine,
d-asta ne rugăm la tine,
poate faci o faptă bună
ca să ne țină împreună!...

Găsește, Doamne, ceva
ca bărbații să ne vrea,
cum s-au lipsit ei de-o coastă,
se pot lipsi și de o nevastă!

Să nu mai plece la război,
să mai stea acasă cu noi,
dar s-o facă din plăcere,
nu cu ceartă sau negociere!

Și-a adus Domnul iubirea,
a însemnat desăvârșirea,
apărut-a pe lume fericirea,
traiul bun și înmulțirea.

Înțelegerea ce-o veți avea
pentru iubire, dar ceresc,
viața în bine vă va schimba,
doar pentru cei care iubesc!

*

Deodată, așa, din vis a apărut,
femeia minunată, dar a și dispărut!...
Unde-i, Doamne, de ce iar a apus,
să stea odată, să spună ce-i de spus!

Mister destul deasupra ei,
sub ea, multe mistere,
ce-i oare-n mintea dumneai,
mulți pot chiar să dispere!

Are ea plină viața sa,
cu bune și cu rele,
ce ar mai putea aștepta
din gândurile mele?

Doamne, să pot să o cunosc,
să-i fiu cât mai aproape,
aș face tot ce-i omenesc,
aș trece țări și ape!...

*

Oh!... tu, viteazule bărbat,
femeia nu-i armă sau unealtă,
poți s-ajungi tu și la ea,
urcând treaptă cu treaptă!...

Femeii trebuie să-i spui,
mereu, că e iubită,
chiar dacă ea, adesea,
se eschivează și evită!...

Se simte, uneori, chiar jignită,
de nu-i apreciată sau curtată,
deși ea folosește adesea
expresii terminate-n „niciodată”.

El înțelege totdeauna altădată,
ea așteaptă să fie iar curtată,

el, dacă iubirea-i e adevărată,
nu va nceta să spere niciodată.

*

Când iubești, așa într-o doară,
incluzi în tine încă o persoană,
tot ce-i al acesteia te doare,
iar restul lumii tale dispare.

Nici nu știi dacă e bine,
este precum o minune,
care vine sau nu vine,
n-o poți alunga sau ține.

Când n-o ai, îi simți lipsa,
când o ai, îi duci grija,
totdeauna îi vrei bine,
chiar când nu mai e cu tine.

*

Vino, iubito, draga mea,
chiar și-n vis mi-e teamă,
e prima dată când te chem așa,
sufletele noastre se vor bucura!

Am avut o noapte albă,
se făcea că Domnul umbla
c-o daltă și c-un sfredel,
prin sufletul și mintea mea.

Și mă chinuia, și mă chinuia,
cu ceva ce conștiința mea,
poate și a ta, deși simțea
ce se întâmplă, altceva nu știa.

Era noapte, casa dormea,
o pisică torcea liniștitor,
deși nimic nu înțelegea,
îmi era de mare ajutor.

*

Stai iubita mea, nu te speria,
n-am înnebunit, ci doar m-am trezit,
iar trezirea mea a însemnat ceva,
curajul nebunesc să-ți spun că te iubesc.

Iubirea este un dar ceresc,
nu este un schimb omenesc,
sunt aleși cei ce-l primesc
și îl dețin cât timp se iubesc.

Să știi ce este raiul,
când încă mai ai de trăit,
trebuie doar să iubești,
și să simți că ești iubit.

Să cunoști ce este iadul,
chiar înainte de a muri,
e de ajuns ca să iubești
și iubirea nu ți se va împlini.

Acum, iubita mea, soarta-mi e-n voia ta,
nu pot să mai gândesc, decât că te iubesc,
de viața-mi fi-va iad sau va fi rai,
depinde de tine, de ce răspuns îmi dai.

Iată, iubirea există, e ca un foc aprins,
o greșelă de-ai făcea, ea s-a și stins!
Ca iubirea să triumfe, trebuiesc făcute multe,
dar e fără păcat, doar între femeie și bărbat.